

32 KLEUR-BLADZIJDEN

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

8 F.

22

IN NEDERLAND 60 Cts

ONS VOLLEDIG TEKENVERHAAL :

MISTER DUNLOP, VEEARTS

MISTER DUNLOP, VEEARTS

Een volledig verhaal

door J. GRATON

In het jaar 1888, op het Ierse platteland in de nabijheid van Belfast...

Maar wat mag die wel hebben, onze Jenny ? Ze schijnt ernstig ziek !

Ja, ze ligt op sterven...

Het dier waarmee wij de eerste prijs hebben behaald ! Een fortuin !

Wil ik naar de stad de veearts halen ?

Ja, het loont de moeite, jongen !

De zoon van de boer rijdt in volle vaart met het wagentje van zijn vader naar de stad.

Verdorie ! Een wagenspoor... Ik moet oppassen, want anders breek ik een wiel...

Een uur later...

Mr. Dunlop, onze Jenny ligt op sterven. Het is dringend. Wil je meekomen ?

Goed, ik rij mee !

Rij wat trager, de weg is zeer slecht, en we schokken zo hard dat ik vrees uit de wagen te worden geworpen.

En op een mijl van de boerderij.

KRACK

De as is gebroken.

Tot daartoe ! Wij gaan te voet verder.

Het is te hopen dat we niet te laat komen...

Jenny zou een gróót verlies zijn voor ons !

De uitslag van het onderzoek laat niet op zich wachten...

Ze is dood ! Ware ik vijf minuten vroeger gekomen, dan had ik ze nog kunnen redden !

Het is toch jammer ! Het dier kostte ons tien ponden !

Indien de regering onze wegen beter zou onderhouden, ware het niet gebeurd...

En die avond mediteert de veearts Dunlop over de gevolgen van het ongeluk op de baan...

Waaraan denk je, vader ?

Ik heb een idee, Johnnie... Haal gauw je driewieler !

Mijn driewieler ?... Wat wil je daar mee aanvangen ?

Ben je er tevreden over?
Ja zeker, vader, maar wanneer ik er mee op hobbelige straten rij, dan word ik wel wat dooreen geschud !

Wel, ik dacht daar zoeven dat wij de schokken kunnen verminderen, indien wij een sterke linnen buis rond de wielen konden leggen en daar lucht in blazen...
In de aard van de blaas van mijn voetbal ? Dat zou fijn zijn !

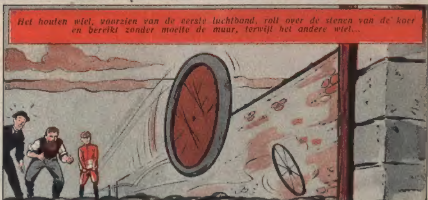

Kijk, Johnnie ! Dat is onze buis, die zullen we opblazen...
En dan maken we een knoopje in het klepje...

nkele ogenblikken later.
Morgen, mijnheer de onderwijzer !
Ben je ook aan het spelen, Mr. Dunlop ?

Welke van beide wielen zal het verst rollen, wanneer men ze beiden met dezelfde snelheid wegwerpt ?

Het ijzeren wiel natuurlijk ! Het weegt driemaal zwaarder dan het houten wiel... Dat is toch elementaire natuurkunde !

Wel, werp jij dan het ijzeren wiel, ik werp het houten...

Het houten wiel, voorzien van de eerste luchtband, rolt over de stenen van de koer en bereikt zonder moeite de muur, terwijl het andere wiel...

Ik had het nochtans uit alle macht weggeworpen !... Heb jij dat trucje uitgedacht ? Dat is helemaal niet gek !

Drie dagen later (men schreef toen 28 februari 1888) rust Dunlop de driewieler van zijn zoon uit met drie luchtbanden...

En om de sleet van het linnen tegen te gaan, heb ik de luchtbanden bedekt met een laag rubber, en die rubberlaag tegen de houten wielen gekleefd.

Diezelfde avond...
De baan is vrij, en het is volle maan. Kan je tot aan de brug van Chairfild rijden en terugkeren?... Ik zal de tijd chronometreren die je daarover zet.

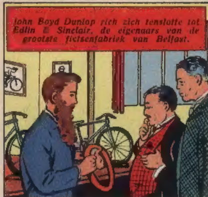

Even later...
Schitterend ! Negentien minuten ! Dat is zo vlug als het paard van lord Crosby !

Drie dagen later...
U gekscheert, mijnheer ! Wat betekent die worst ?...
Brevetten Aangifte.
Gelieve te noteren dat ik deze nieuwe uitvinding wil laten deponeren !

Dit is niet genoeg ! Nu moeten wij nog een fabrikant vinden die belang stelt in de zaak...
BREVET

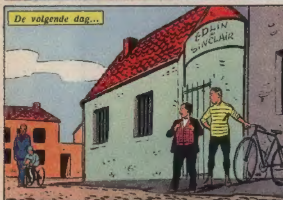

De volgende dag...
Ekskuseer, mijnheer, maar ik ben nog niet gek genoeg om mijn geld te verspillen met de fabrikatie van rubberworsten !

De uitvinder loopt de ene ontgoocheling na de andere op.
En de sleet, mijnheer ?... En het ontploffen ?... Geloof me vrij, er is alleen toekomst in de volrubberen banden !

John Boyd Dunlop rich zich tenslotte tot Edlin & Sinclair, de eigenaars van de grootste fietsenfabriek van Belfast.

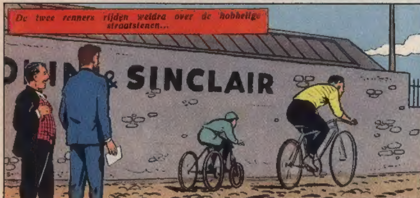

Daar steekt misschien wel iets in...
Je luchtband zou moeten het bewijs leveren beter, sterker en komfortabeler te zijn bij het rijden.

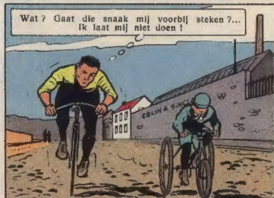

Na heel wat diskussies...
Goed ! Wij verwachten je morgen met je kampioen !
En vergeet niet dat ik ook een wielerkampioen geweest ben !

De volgende dag...
EDLIN & SINCLAIR

En ik moet mij met die snaak meten ?
Je hebt mijn vriend Sinclair nochtans een ernstig voorstel gedaan ?...

Laten wij het altijd maar eens proberen. Indien jij de overwinning haalt, spreken we er niet meer over... Ziehier de weg die ik voorstel...
Goed ! De zaak zal gauw opgelost zijn !

De twee renners rijden weldra over de hobbelige straatstenen...
& SINCLAIR

Wat ? Gaat die snaak mij voorbij steken ?... Ik laat mij niet doen !
EDLIN & SINCL

Verdorie ! Te laat !

Troost je, Sinclair ! Je hebt eervol de tweede plaats veroverd !

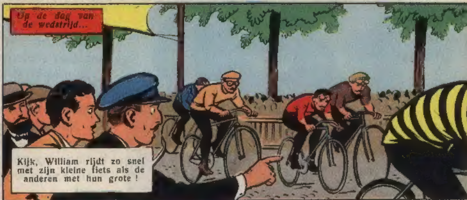

Ik geef mij gewonnen, jongen ! Ik kreeg het hard te verduren en jij scheen wel over de straatstenen te vliegen !

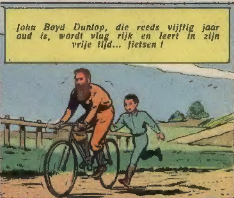

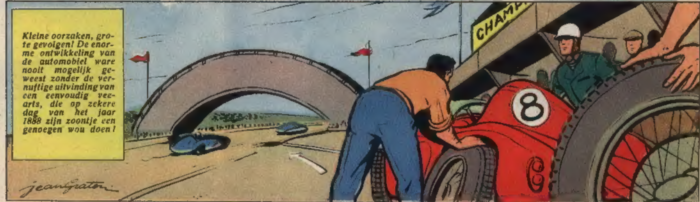

VOLGENDE WEEK JACQUES CŒUR

Onder ons verm

MIJN KAT, MIJN HOND EN IK!

JE houdt van dieren en je hebt gelijk. Het zijn de beste kameraden van de mens, en we vinden dikwijls bij hen zeer veel trouw en genegenheid. Een poesje of een hond vullen het huis met hun fantasie en hun vrolijke aanwezigheid. Ze brengen ons een onschuldige verstrooiing.

Jongens en meisjes vergeten soms dat een kat of een hond geen speelgoed is, waarmee men alles mag aanvangen. Alle levende wezens, zowel bomen als planten, bloemen en dieren, moeten geëerbiedigd worden, en vooral dan nog de dieren, want die kunnen zo goed als wijzelf pijn hebben, wanneer ze mishandeld worden.

Wanneer je er soms zin in hebt een mier te verpletteren, een tak van een boom te rukken, of een mooi onderhouden grasperk plat te lopen, vergeet dan niet dat alles wat leeft recht heeft op eerbied!

Kuifje

DE POSTBODE WORDT VERWACHT

Kathy Supply, St-Janslaan, 1. Kortrijk, *zoekt een korrespondentievriendin van 13 à 14 jaar, liefst uit Duitsland, Frankrijk, Zwitserland of Belgisch Congo. Kathy houdt van reizen, natuur, film, zwemmen, schaatsen en dansen.*

Janny Dronken, Beatrixstraat, 1, Yerzeke - Holland, *verwacht post uit heel de wereld van korrespondenten die Nederlands kunnen schrijven. Janny houdt veel van sport, lektuur en muziek.*

Roos Tee, Tegalsarie M/53, Soerabaja - Indonesia, *zou willen korresponderen met meisjes uit België van 13 à 14 jaar.*

Leo Reynders, Lovelingstraat, 58, Antwerpen, *wil korresponderen met Kuifje's klubleden.*

Guido van Pelt, Turnhoutsebaan, 75, Borgerhout, *zou graag korresponderen met Canadese lezers van rond de 14 jaar (in het Nederlands), die sigarenbandjes en foto's willen ruilen.*

Jean Ghijselinck, rue des Preys, 141, Montignies s/S., *zou willen korresponderen met een jonge Vlaming van 10 à 12 jaar uit de omgeving van Koksijde, om Nederlands te leren.*

Christian Maréchal, boulevard de Smet de Nayer, 50, Jette-Brussel, *is 16 jaar oud en zoekt een korrespondent uit Engeland of Nederland.*

Monique Cote, Holmestraat, 65, Drummonville, Quebec - Canada, *is 15 jaar oud en zoekt een korrespondentievriendin van haar leeftijd. Monique interesseert zich voor de luchtvaart.*

Caty Nelson, 2.118, Chambly, Montreal 4, P.Q., Canada, *is 15 jaar oud. Ze zoekt een korrespondentievriendin van haar leeftijd. Caty houdt van zwemmen, dansen en lezen.*

Manuel Belmarco Caldeira Coelho, avenida Infante Santo Lote, 2 B, 1° D., Lisboa, Portugal, *is 13 jaar oud, en zoekt een Franse, Spaanse of Belgische Kuifjeslezer om postzegels te ruilen. Men schrijve hem in het Frans.*

BELANGRIJK BERICHT

JONGENS en meisjes uit het buitenland worden verzocht hun volledig adres steeds *in drukletters* op hun brief *en* hun omslag aan te duiden, ten einde spijtige vergissingen te voorkomen. Wanneer een Belgisch of Hollands adres min of meer onleesbaar is, kan onze redaktie meestal wel raden hoe het juiste adres luidt, maar voor buitenlandse adressen is het niet altijd het geval.

Dus, beste jongens en meisjes uit het buitenland, schrijf altijd jullie naam en volledig adres *in drukletters.*

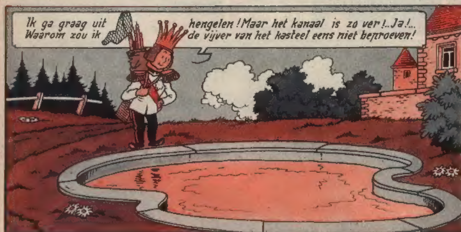
HET ONTSTAAN VAN KUIFJE

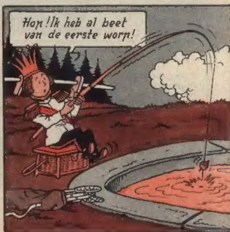
ROLAND SMEULDERS, van Tienen, vraagt ons wanneer « Kuifje » werd gesticht, door wie, en van waar de naam « Kuifje » komt. Wel, Roland, het eerste nummer van « Kuifje » verscheen op 26 september 1946. Het werd gesticht door de uitgever-direkteur van ons weekblad en de naam « Kuifje » kwam van het bekende personage van onze hoofdtekenaar Hergé.

EEN PORTRETTIST

R. ROOSEMEYERS, van Antwerpen, stuurde ons een portret van zijn vader. Hij was zó fier op de geslaagde gelijkenis van zijn tekening, dat hij er een pasfoto van zijn vader bijvoegde.

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

aken wij ons best!

ONZE KRUISWOORDRAADSELS

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									

HORIZONTAAL:

1. Voorwerp om klederen aan te hangen. - 2. Afgod. - 3. Een geldstuk (afk.) - Engels bier. - ~~Landbouwwerktuig~~. - 4. Tovergodin - Engels bier. - 5. Reigerachtige waadvogel - Bergtop in Samaria (Palestina). - 6. Meisjesnaam - Honderd gram. - 7. Komt voor in brieven - Jongensnaam - Demokratische partij (afk.) - 8. Zeer nuttige insekten. - 9. Bal gebruikt bij een bepaald luchtbalspel.

VERTIKAAL:

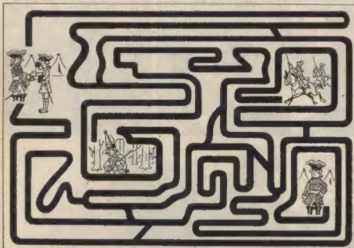
1. Dient om koffie in te doen. - 2. Tekenraadsel. - 3. Voedsel - Wat men met kracht vraagt - Station in de hoofdstad (afk.) - 4. Gemeente in Zeeland - Puntig staafje in metaal. - 5. Deel van een schip - Familielid. - 6. ~~Dierenverblijf~~ - Onderricht, onderwijs. - 7. Reeds - Finse havenstad - Let wel (afk.) - 8. Groot soort hert. - 9. Jongensspel.

De oplossing komt pas volgende week.

K			T	O	R	E	N
A		R	O	S			A
L	I	E	R		A	A	P
E		E	E	N	D		E
N			N		A	A	L
D	A	S			M	U	S
E	S	P		L		T	
R		A		A	Z	O	V

Vooruit, Fanfan la Tulipe!

FANFAN LA TULIPE kreeg van zijn kolonel bevel een boodschap te brengen naar zijn maarschalk. Zal hij in de hinderlaag terecht komen die de Pruisische grenadiers in het woud hebben gelegd?... Zal hij ingehaald worden door de vijandelijke huzaren, die de boodschap trachten te onderscheppen?... Je moet hem helpen! (Zie hieronder.)

DE ZONEN VAN LAMBIK

DRIE Schotten woonden 's zondags de hoogmis bij. De pastoor preekte over de liefdadigheid en zette zijn schaapjes aan eens werkelijk een offer te brengen voor de noodlijdende mensen in de harde winter. De Schotten werden steeds maar zenuwachtiger, naarmate de priester na de preek hun plaats naderde. Toen viel de eerste Schot flauw, en de twee anderen hebben hun vriend samen buitengedragen...

Mopje ingestuurd door E. van Houwe.

DE TEST VAN DE WEEK

BEN JE EEN WILDEBRAS?

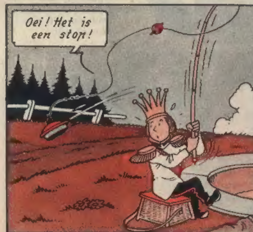

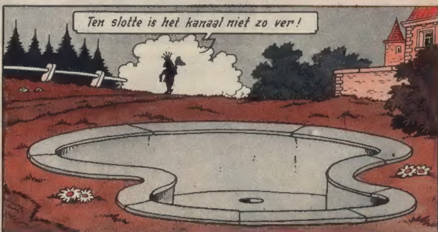
HEEL wat jongens en ook meisjes zijn in hun vlegeljaren onhandig. Ze bruisen van levenskracht en gezondheid, en zijn niet al te voorzichtig met dingen die kunnen breken. Ze houden er aan hard met de deuren te slaan en binnenshuis te lopen dat alles er van davert.

	Ja	Neen
1. — Beeft je moeder wanneer je een mooie vaas of een porseleinen bord in je handen hebt?	......	......
2. — Gaat er geen week voorbij zonder dat je iets breekt?	......	......
3. — Is het niet voorzichtig je een blad met glazen of borden toe te vertrouwen?	......	......
4. — Breek je je speelgoed heel vlug?	......	......
5. — Heb je er een handje van weg, sloten van deuren, bellen, kraantjes, veren van zetel of bed te beschadigen?	......	......
6. — Gun je je uurwerk, vulpen, fotoapparaat geen lang leven?	......	......
7. — Zou men de knopen met ijzerdraad aan je jas moeten naaien?	......	......
8. — Hangt je boekentas nog slechts met haken en ogen aan mekaar, en weet niemand hoe het mogelijk is daar nog boeken in te bergen?	......	......
9. — Moet men je schoenzolen met ijzer beslagen, wil men niet dat ze na acht dagen versleten zijn?	......	......
10. — Ben je niet zorgzaam op je kleren?	......	......
Totaal	......	......

JE VINDT DE ANTWOORDEN OP DE TEST OP BLADZIJDE 31

DOOR WILLY VANDERSTEEN

Het Leven van KAREL DE GROTE

TEKST VAN CHAD VARAH   TEKENINGEN VAN NORMAN WILLIAMS

KAREL DE GROTE onderwierp de Longobarden, de Saksen en de Moren. De Saksen staan echter voortdurend tegen zijn gezag op en het duurt vele jaren alvorens Karel hun leider, Witikind, kan bekeren en missionarissen in Saksen toegelaten worden. Wanneer de vrede met de Saksen tot stand komt, rebelleert Tassilo, hertog van Beieren...

Het leger van Karel verplettert de Hunnen. Geholpen door zijn zoon weet Karel de Grote de orde in zijn uitgestrekt rijk te handhaven. Het deel van Saksen tussen de Weser en de Elbe is echter nog niet onderworpen en dit betekent een gevaar voor het rijk van Karel...

Prins Karel, die nu 28 jaar is, tekent dit gebied op een kaart...

En weldra...

(Wordt voortgezet.)

DE SPOORPIRATEN

TEKST EN TEKENINGEN DOOR R. MACHEROT

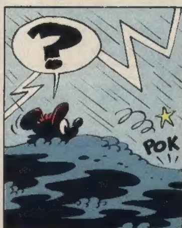

Je vindt Chlorophyl en Minimum grappig, maar heb je reeds het album « Chlorophyl en de Samenzweerders » gelezen ?

Gelukkig

DOMINIQUE DARBOIS is een jonge vrouw, die gewapend met een camera de wereld rondreist en zich als doel heeft gesteld het kindergelaat te ontdekken. Zij brengt de kinderen, waar ze ook mogen wonen, nader tot ons. Dank zij haar opnamen leren we hoe ze leven, hoe ze lachen en hoe ze schreien.

Hier krijgen we dan enkele mooie foto's die zij maakte op Bali. Over Bali heb je al gehoord. Bali is met Java en Sumatra een van de eilanden die zich om de evenaar slingeren « als een gordel van smaragd » zoals Multatuli het eens schreef.

Dominique Darbois vertelde ons spontaan dat, volgens haar, Bali een van de schoonste landen ter wereld is.

« Alles op dit eiland is blauw en groen, zo zei ze. De tempels zijn er prachtig, de dorpen wondermooi, de mensen gelukkig. Het toerisme heeft al dat moois nog niet komen bederven. Het is waar, voegde ze er glimlachend aan toe, dat de Balinezen zich goed weten te beschermen tegen de nieuwsgierigheid van de toeristen.

Dat is Rindji, het broertje van Rikka. « Om de kinderen van Bali te fotograferen heb ik heel wat geduld moeten oefenen. Ze zijn schuw en bovendien kende ik hun taal niet. Met blikken en gebaren trachtten wij elkaar te verstaan. Ik heb hen zelfs een kleine poets gebakken. Ze vonden dat prettig en toen zijn we dikke vrienden geworden. Zij leerden mij hun spelen en vergaten ten slotte dat lelijke fotoapparaat. Rindji begreep al heel spoedig dat hij het objektief niet moest bekijken. Dit belette hem echter niet nu en dan een schalkse blik in mijn richting te werpen.

De kinderen van Bali moeten naar school, doch alleen 's morgens. Een goed deel van hun schooltijd wordt dan nog besteed aan de dans, die zowel religieus als sociaal een belangrijke rol speelt. De vader van Rikka en Rindji geeft dansles. Hij wikkelt hier zijn zoon in de brede rituele ceintuur. Wanneer ze niet dansen lopen de kinderen gewoonlijk slechts gekleed met een lendenschortje.

De Vayang zijn platte poppen, die bewegen bij middel van een stokje, dat in de hand wordt gehouden. Een wit scherm werd opgesteld. Daarachter een olielamp geplaatst en de poppen bewegen nu tussen het scherm en de lamp. Het publiek zit voor het scherm en ziet slechts de schaduwen van de poppen net zoals bij het schaduwspel of de Chinese toverlantaarn. Die poppen hebben een godsdienstig karakter en het is zeer zelden dat een kind de toelating krijgt ze aan te raken. Rindji mocht dit doen en is er heel gelukkig om, zoals je ziet.

Bali

Zij tonen hen wat ze graag tonen en leiden hun aandacht af van het overige, van datgene wat volgens hen het mooiste is en het meest waarde heeft. Het is een zeer fijnzinnige metode en op deze wijze is iedereen tevreden. Ik ware er beslist nooit in geslaagd iets over hun eigenlijke leven te weten te komen, indien ik door een gelukkig toeval niet een schilder had ontmoet, die daar reeds sedert vijf en twintig jaar gevestigd is. Deze schilder kwam voor een reisje van een week naar Bali... en is er nog steeds. Hij woont er met zijn vrouw, een Balinese, in een mooi huisje aan de oever van de zee: een huis zonder elektriciteit of telefoon, een gelukkig huis!

« De schilder en zijn vrouw boden me gastvrij onderdak en door hen leerde ik Rikka, mijn kleine Balinese, en haar broertje Rindji kennen. Ik wil je over hen niet veel vertellen. Ik toon je slechts hun foto's die ik met zoveel liefde heb genomen. Ik ben er van overtuigd dat Rindji en Rikka ook jullie vrienden zullen worden... »

Iedere avond wordt er gedanst. Op een avond woonde ik de « dans van de maskers » bij. Deze dans stelt de strijd voor van de Barong en de heks. Het is een geschiedenis die vertolkt en gedanst wordt door gekostumeerde en gemaskerde dansers. Die maskers zijn vreesaanjagend. In het begin vertrouwde Rindji het niet al te goed. Spoedig echter vergat hij zijn vrees en ging zelfs zo ver zich een masker toe te eigenen. Hier kijkt hij dan door een masker met een reusachtige muil. Hij trachtte er boosaardig en wreed uit te zien, maar dat is niet al te best gelukt!

Rindji en Rikka ontmoeten de ijsventer. Wat een pret! Al de kinderen over heel de wereld houden van roomijs. Het ijskarretje op Bali ziet er alleszins eigenaardig uit. De glazen bekers worden aan en rond een bamboestok opgehangen.

Een nieuwe dans wordt aangeleerd. Vooraan Rikka, die zeer bekwaam is en reeds werd uitgekozen als danseres, haar broer en de andere leerlingen trachten haar zo goed mogelijk na te bootsen. 's Namiddags moet de jeugd van Bali niet naar school. Jongens en meisjes kunnen dan door de rijstvelden wandelen of spelen, en ze spelen graag. Hun geliefdkoosd spel is het volgende : de kinderen maken vier en vier een soort van rondedans. Ze hoepelen daarbij op een been, het andere been raakt het been van hun buurman. De eerste die het evenwicht kwijtraakt, heeft verloren.

SAN CYLINDRO

HET GEHEIM VA

Een nieuw avontuur van Pom en Teddy met tekst en tekeningen van Fr. Craenhals.

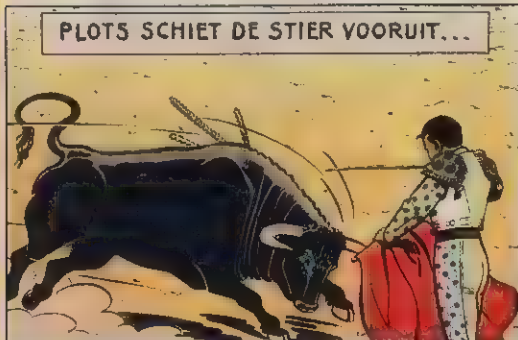

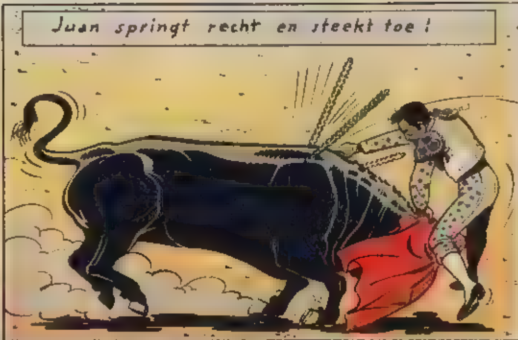

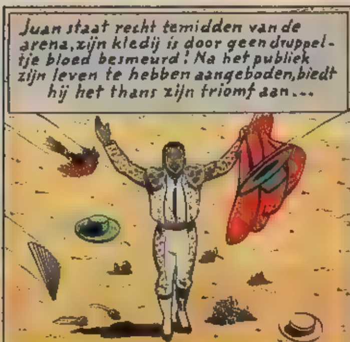

N BALIBACH

Het gevecht van Juan loopt ten einde. Zal onze held het er heelhuids afbrengen?...

Het publiek wordt door een geweldige vreugderoes aangegrepen. De geestdrift is onbeschrijflijk...

HOERA!...BRAVO!...HET GEVECHT IS GEDAAN EN HIJ IS NIET EENS GEKWETST!...

(Wordt voortgezet.)

Ziehier de maquette van het Franse helikopter-vliegdekschip.

HET EERSTE HELIKOPTER-VLIEGDEKSCHIP

SINDS verschillende jaren bestuderen de experten van de oorlogsvloten van al de zeenaties de rol die de helikopter in de moderne krijgsvoering speelt, en de betekenis die dit toestel kan krijgen in de nieuwe oorlogvoering ter zee bij het opsporen en bestrijden van de onderzeeërs, het opzoeken van mijnen en het ingrijpen in landingsoperaties. Verschillende grote naties hebben reeds landingsplatforms gebouwd op hun oorlogsschepen, waar helikopters kunnen opstijgen en landen, maar dat is natuurlijk maar een overgangsformule, in afwachting dat er nieuwe schepen gebouwd worden, die speciaal zijn bestudeerd voor de inzet van helikopters door de marine.

Het eerste helikopter-vliegdekschip zal van een Franse werf lopen. Het wordt te Brest gebouwd en wij beschikken reeds over enkele technische gegevens: de kruiser zal 10.000 ton meten, een lengte hebben van 180 m en een breedte van 124 m. Het schip zal een snelheid van 26,5 knopen (49 km per uur) kunnen bereiken, en zijn actieradius zal 6.000 zeemijlen (11.000 km) bedragen, met een gemiddelde snelheid van 15 knopen (27,780 km per uur). Het is bewapend met zes automatische kanonnen van 100 mm en verschillende raketlanceerbuizen voor de bestrijding van onderzeeërs. Het helikopter-vliegdekschip zal eveneens uitgerust worden met de modernste electro-magnetische detectietoestellen.

In oorlogstijd zal het twaalf zware helikopters meenemen, en buiten zijn gewone bemanning (die 1.050 koppen zal tellen, nog een volledig infanteriebataljon kunnen meenemen (700 man). De zeer geperfektioneerde, technische installaties van de boot maken haar eveneens geschikt tot vlaggeschip.

In vredestijd zal het schip gebruikt worden als schoolschip voor de officieren van de Franse marine, en het vorige schoolschip, de kruiser « Jeanne d'Arc », die in 1931 ingezet werd, vervangen.

Als schoolschip zal het helikopter-vliegdekschip slechts acht helikopters meenemen en een marine-krijgsschoolpromotie bestaande uit 200 leerling-officieren.

Men weet nog niet welke naam dit schip zal krijgen.

BINNEN ENKELE DAGEN EEN NIEUWE T.V. STRIP IN DE VLAAMSE TELEVISIE

HET is bijna twee jaar geleden dat onze lezers op zekere avond de speakerin van de Vlaamse Televisie op het scherm zagen verschijnen en zich tot alle jongens en meisjes richten, met de woorden: « En nu brengt de Vlaamse Televisie een nieuwigheid: Net zoals alle bladen in binnen- en buitenland krijgt het T.V.-journaal nu ook een strip, bestemd voor de jeugd van 7 tot 77 jaar. En wie hebben we daarvoor aangesproken? Willy Vandersteen, de vader van Suske, Wiske en Lambik. »

EN van die avond af heeft heel de Vlaamse jeugd (én de ouders) achtereenvolgens gekeken en geluisterd naar:

— Het Spaanse Spook;
— De Bronzen Sleutel;
— De Schat van Beersel;
— Het Geheim der Gladiatoren;
— De Tartaarse Helm;
— De Gezanten van Mars;
— en Tijl Uilenspiegel.

En nu volgt binnen enkele dagen de achtste T.V.-strip: « De Knokkersburcht », waar voor het eerst zullen in meespelen de grappige tante Sidonie en de onovertrefbare Jerom, in een van zijn glansrollen in het historisch decor van een betoverd Schots kasteel, waar twee clans elkaar zonder genade bekampen.

Vooral de grotere jongens en meisjes hebben kunnen vaststellen dat iedere nieuwe T.V.-strip telkens weer wat beter en originele was dan de vorige, rijker aan vondsten en trucages. Zij die b.v. « De Gezanten van Mars » hebben gevolgd met hun album bij de hand, zullen al wel gezien heben dat de T.V.-film heel wat meer tekeningen en gags telde dan het tekenverhaal dat aan de basis lag van de televisiebewerking.

Bij de aanvang van de Tijl-strip betreurden sommige jonge kijkers de afwezigheid van de vertrouwde Lambik, Suske en Wiske, maar ze vonden weldra ook hun gading in dat verhaal, dat van genre en tekenstijl eigenszins verschilde van de vorige films, maar waarvan iedereen na enkele weken betreurde dat het reeds gedaan was.

Het grote ogenblik is aangebroken. Weldra wordt een ingewikkelde trucageopname gefilmd: de aanval van een reactiejager op een vliegende schotel! (Uit « De Gezanten van Mars »)

★

De studio Belvision, die de televisiebewerking van al deze strips verzekert, stond nog in zijn kinderschoenen toen « Het Spaanse Spook » werd uitgezonden, maar Belvision is na al die maanden uitgegroeid tot een flink gespecialiseerd filmbedrijf, dat in zijn genre enig is in West Europa! Een kleine ploeg tekenaars en technickers werken met geestdrift en overtuiging aan de opvoering van de kwaliteit van de T.V.-strip, een formule die door de Vlaamse Televisie werd gelanceerd en die thans met sukses wordt overgenomen door verschillende buitenlandse stations, waaronder dat van Parijs, dat op de meeste T.V.-gebieden doorgaans de toon aangeeft.

Vergeet niet in te schakelen op dinsdag 4 juni, voor het eerste deel van de achtste T.V.-strip van Willy Vandersteen « De Knokkersburcht » waar aardig wat zal in geknokt worden door een specialist van 't vak: Jerom!

EN WELDRA... Een boeiend tekenverhaal:

BADEN POWELL

Het Spook van de PRAIRIE

Buffalo Bill en Hickok, vergezeld door señor Gonzalez, komen bij de geheimzinnige grot aan... Wat zullen ze er vinden?

IN DE GROT VAN EL PALMITO

1 BUFFALO BILL, Hickok en Gonzalez kwamen even voor de middag in het gezicht van de geheimzinnige grot. « Wij stoppen hier, zei de Mexikaan. Het is best onze paarden hier vast te binden en de rest van de weg te voet af te leggen. » Enkele minuten later betraden onze vrienden, geleid door Gonzalez die een brandende lantaarn droeg, de grote zaal waar de verschijningen plaats vonden. Het was er helledonker en ijzig koud. Plotseling bleef de gids staan en hief de lantaarn op.

2 SENORES, zei hij, zien jullie ginds die stenen nis? Het is daar dat de geest van de grote sachem verschijnt. Wij zullen trachten tot daar te komen. Pas op, want het is hier glad! » De echo's van de stem van de Mexikaan weerkaatsten langs de wanden en vulden heel de zaal met een angstwekkend dreunen. Plotseling voelde Hickok een koude rilling langs de rug lopen. Aan de andere kant van de grot, had hij een gerucht waargenomen. « Pas op, baas... » fluisterde hij Buffalo Bill toe. Hij kreeg niet de tijd zijn zin te voltooien, want daar weerklonk een schot, onmiddellijk gevolgd door een tweede.

3 PLAT op de grond! Vlug! schreeuwde Cody. Gonzalez, doof uw lantaarn, men ziet u te goed! » In de stilte en de duisternis, die volgden op de twee losbrandingen, hoorden zij duidelijk het geklikklak van stappen die zich vlug verwijderden. « Onze scherpschutter neemt de benen! fluisterde Buffalo Bill. Nu zijn opzet mislukt is, tracht hij hier zo vlug mogelijk vandaan te komen. » Ze kwamen overeind. Gonzalez, die nog beefde van schrik, ontstak de lantaarn opnieuw. Samen exploreerden zij nu verder de grot. De rest van de tocht verliep rustig. Een half uur later vonden zij hun paarden op de plaats waar zij de dieren hadden achtergelaten.

4 BUFFALO BILL wou in het zadel springen, toen hij door Gonzalez op de grond werd geworpen. Dit geschiedde zo vlug en met zulk een heftigheid dat Buffalo Bill 'n ogenblik verbluft was en uitriep: « Ben jij gek! » Daar knalde een schot en een kogel floot op slechts enkele centimeters boven zijn hoofd weg. Er volgde ditmaal geen tweede schot. Luid hoefgetrappel verwittigde onze vrienden er van dat hun aanvaller het hazenpad koos.

22
4

5 TWEE moordpogingen in minder dan één uur, zei Buffalo Bill, terwijl hij overeind sprong. Verduiveld! Men weet zijn tijd goed te gebruiken in het land... Dank u, señor! voegde hij er aan toe, terwijl hij zich tot Gonzalez wendde. U redde mij het leven! Maar hoe kon u raden dat men zou schieten? » — « Door de zon, antwoordde de Mexikaan met een schuw glimlachje. Ik keek naar de rotsen en zag daar de loop van een geweer schitteren! »

6 U HEBT vlugge reflexen! antwoordde Buffalo Bill lachend. Kom, wij rijden naar Animas terug. Het is hoogtijd dat wij ernstig met de sheriff praten. Ik kan mij reeds voorstellen wat een gezicht hij zal opzetten als wij hem onze avonturen van hedenmorgen opdissen! »

(Wordt voortgezet.)

Hugo sloot de ogen. Plotseling rukt
hem in de ruimte. Hij kliefde door d
Ik val te pletter ! » Daarna kwam d

DE REDDING LIGT

VERHAAL VAN J.-CL. PASQUIEZ

WAT gebeurt er? vroeg Hugo plotseling ongerust.

De wachter, Wilcox, glimlachte en antwoordde kalm

— Ho, niets ernstigs ! Een kleine hapering !

— Een hapering, baas ? riep de jongeman uit.

Hij trachtte door het venster de steile en ingesneeuwde helling van de berg te onderscheiden, die door een reusachtige witte wolk aan het gezicht onttrokken werd. De ramen van de kabine trilden onder de windstoten en de hagelvlagen.

— Dat komt meer voor bij noodweer, zei Wilcox. De kabelspoorweg danst lijk een notedop en de tractiekabel ondervindt een zekere weerstand : dit volstaat om een uitschakelaar te doen springen. Laten wij hen de tijd om daarboven de zekering te herstellen en wij vertrekken opnieuw. Het is een zaak van enkele minuten !

Hij greep een hefboom, dicht bij het venster geplaatst.

— Deze hefboom bedient een hulprem. In een geval als dit moet men zich echter wel wachten hem te gebruiken.

— Waarom dan wel ?

De baas sloeg zenuwachtig op de hefboom, terwijl hij zijn helper aanstaarde.

— Je ziet toch wel dat de kabine niet naar beneden glijdt ! Een bewijs dus dat de kabel niet gebroken is. Indien dit zo was, dan zouden wij in slechte papieren zitten, beste vriend. Sinds 35 jaar oefen ik dit beroep uit en had slechts één klein ongeval. Het was in 34... De kabine begon te glijden. De helling was echter minder sterk. Ik zette de rem aan en de kabine werd geblokkeerd. Hier bevinden wij ons boven de kloof van Lewiston, 500 voet boven de aarde.

— Brrr !...

— Maak je vooral geen zorgen, beste ! De ondersteuningskabels zullen nooit begeven, maar je kan je inbeelden wat er zou gebeuren indien ik nu de rem aanzette. Eens de uitschakelaar hersteld, zou de kabel de geblokkeerde kabine aantrekken. In dit geval moet ofwel de kabel breken, ofwel moeten de remmen begeven.. Het is dus niet het ogenblik om grappen te maken !

Wilcox boog voorover naar de hoofdkabine, waar hij hoorde zingen.

— De toeristen hebben niets opgemerkt. Het is beter zo.

Hij had zijn zin amper voltooid, toen een hevige schok de twee mannen tegen het raam wierp. Van alle zijden stegen kreten op. De reizigers werden door elkaar geschud. Wilcox vloekte en stootte een kreet uit, terwijl hij met de vinger een draad aanwees die voor het venster bengelde.

— De kabel !

— Gebroken !

— Het is de tractiekabel !... Ik begrijp er niets van, stotterde hij. Het is ongelooflijk !

Hij greep de hefboom en drukte hem neer.

— Ik had nochtans de handrem niet aangezet...

De kabine wiegde nu heen en weer in de wind. De wachter greep Hugo zenuwachtig bij de schouder.

— Blijf hier, zei hij een vlugge blik werpend naar de glazen deur, die hen van de reizigers scheidde. Ik zal trachten hen gerust te stellen. Wij moeten ons in elk geval niet nodeloos zorgen maken. De kabine is stevig aan de ondersteuningskabel gehecht en de rem is aangezet. Wij zullen wel zien...

Hij verdween. Hugo bekeek de bewegingloze en ontspannen draad, die boven de afgrond hing. Hij kreeg de gelegenheid niet zichzelf vragen te stellen, Wilcox kwam weldra terug.

— Ik heb hen de waarheid gezegd ! Ik mocht ze hen niet verbergen. Het is trouwens gemakkelijk hen te laten geloven dat wij geen enkel risico lopen.

— Ik veronderstel dat dit het geval is ?

Wilcox zuchtte.

— Ik zie echter niet goed in hoe men ons zal verlossen. Wij bevinden ons zo hoog... Het weder is te slecht opdat men ons hulp zou kunnen sturen per helikopter.

— Wij kunnen toch wachten tot de storm voorbij is ?

De baas haalde de schouders op.

— Eerlijk gezegd moet ik je bekennen dat het weder mij erg ongerust maakt. Wij worden veel te hard over en weer geschud. De kabels lopen gevaar door de katrollen doorgeschuurd te worden. Wij moeten een beslissing nemen.

Hij liet de armen zakken met een gebaar van spijt.

— De storm duurt gewoonlijk drie dagen. Dat volstaat om ons in de afgrond te slingeren. Vijfhonderd voet !

— Dat is niet erg aanmoedigend !

De stem van de wachter werd zachter.

— Ik overdrijf misschien... Indien wij eens trachtten de kabine te laten neerglijden, terwijl ik zachtjes de rem ontspan ?...

— Een goed idee, baas ! Maar u herinnert zich toch dat de rem niet aangezet was toen de kabel begaf ? Ondanks dit bleef de kabine ter plaatse.

— Je hebt gelijk, beste vriend De kabine werd dus niet door de rem geblokkeerd. Wij zullen er ons overigens van vergewissen.

Hij voegde de daad bij het woord en drukte de hefboom naar omhoog.

De kabine bewoog niet. De twee mannen keken elkaar aan

Een defekt aan de katrollen, wellicht ? veronderstelde Hugo

— Mogelijk. Ik zal het nagaan

— Maar hoe, baas ?

— Door dit venster !

— Ik ga met u mee !

— Neen ! sneed Wilcox af. Blijf hier om de reizigers aan te moedigen.

— U denkt er niet aan, op uw ouderdom !... Neen, laat mij gaan ! Wanneer men twintig jaar is, is men leniger. U kunt mij desgevallend de werktuigen doorgeven.

Wilcox boog de ogen neer. Het was waar. Hij was niet heel jong meer en bovendien moest er iemand zijn om de rem te hanteren. Hij aarzelde.

— Het dak is zeer glad...

Hugo had zijn vest reeds uitgetrokken. De wachter nam een beslissing.

— Goed ! zei hij eindelijk. Maar vooral geen onvoorzichtigheid. Het dak is spiegelglad. Vergeet niet dat een afgrond

iets hem van de stelling. Een onzichtbare kracht slingerde ijskoude lucht en vond de tijd te denken : « Het is gedaan ! schok, een eigenaardig zachte schok...

AAN HET EIND VAN DE WEG

GEILLUSTREERD DOOR D. ATTANASIO

van vijfhonderd voet beneden te gaapt.

— Ik vergeet het niet.

Wilcox gaf hem een vriendelijk stootje in de rug. De jongeman opende het venster. Een ijskoude wind sloeg hem in het gelaat.

— Vergewis je eerst van de situatie ! Daarna, indien nodig, zal ik je de werktuigen overhandigen.

— In orde !

Terwijl Hugo zich naar buiten hees, greep Wilcox hem bij de knieën. Met een krachtige zwaai trok Hugo zich tot op het dak. Zoals de wachter het voorzien had, was de oppervlakte gevaarlijk glad. De jongeman legde er zich op toe niet voorbij dit dak te kijken, noch vooral naar beneden. Hij begon voorzichtig te kruipen. Het was niet gemakkelijk. Het plat dak schommelde onophoudelijk en de jongeman zou door de kleinste onhandigheid in de diepte gestort zijn. Hij bereikte nochtans het metalen stel waar bovenop de katrollen bevestigd waren. Hij richtte zich op en hield zich vast aan een balk. Het landschap draaide rondom hem en de wind was ijskoud. Plotseling beefde hij. Het lijk van een geweldige vogel zat, gedeeltelijk verpletterd, gekneld tussen een kabel en een katrol. Als in een flits begreep Hugo wat er voorgevallen was. Het beest, waarschijnlijk uitgeput, was op het mechanisme gevallen dat het onmiddellijk verpletterd had. Ziedaar waarom de kabine geblokkeerd werd.

Hugo keerde voorzichtig terug naar de rand van het dak, vlak boven het venster. De mist was zo dicht dat de grond onzichtbaar was. Het was trouwens beter zo. De jongeman drukte zich plat tegen het dak om beter de duizeligheid tegen te gaan en boog het hoofd over de afgrond...

— Baas, schreeuwde hij, een vogel, waarschijnlijk een arend, werd in de katrollen gevat.

Er viel een ogenblik stilte. Eindelijk antwoordde Wilcox :

— Maak hem hiermee los !

Een hamer en een breekijzer verschenen, die Hugo met zijn versteven vingers vastgreep. De stem van de wachter steeg tot hem op.

— Ga vooral zachtjes aan te werk ! Ondertussen zet ik de rem aan, zo hard ik kan. Het komt er op aan niet langs de kabel naar beneden te glijden aan 100 km per uur. Wanneer je klaar bent en alles terug op zijn plaats bevestigd is, zal ik je helpen terug in de kabine te geraken. Ik laat de rem dan lichtjes los en wij laten ons langzaam tot in Falkshill glijden. Akkoord ?

— O.K., baas !

Moeizaam kroop Hugo terug naar de stelling en begon zijn ondankbaar werk. Met de ene hand hield hij het breekijzer vast, met de andere de hamer. Uit vrees uit te glijden had hij zijn benen rond een balk gekruist, die het stel ondersteunde...

In een wolk van pluimen viel het lichaam van de vogel uiteen. De kabel werd letterlijk opgeheven en de katrol verplaatst. Tussen beiden werd het lijk van de arend vastgeklemd. De wind huilde zonder mededogen. Hugo zwoegde voort, de handen ijskoud en stijf. Een laatste rest belette de kabel de katrollen te raken. Hugo plaatste er zijn breekijzer tegen. Hij hief de hamer op om te slaan. Plots, alvorens hij de tijd kreeg zich rekenschap te geven van wat er gebeurde, sloeg het gereedschap hem brutaal uit de handen. Een metalen stuk maakte zich van de wielen los en werd als een kogel in de lucht geslingerd. De schok schudde hem bijna los. Instinktief liet hij de hamer vallen en greep zich aan het stel vast. Het wiel draaide als een motor, die gelanceerd werd. Het dak daverde.

— Waarop wacht Wilcox toch om te remmen ? jammerde hij.

De wind sloeg hem om de oren. Hij richtte het aangezicht op en plotseling spalkte hij zijn ogen wijd open. Hij begreep wat er omging. De rem, die geforceerd werd, werkte niet meer. Hij had door het verwijderen van de vogel de kabine vrijgemaakt, die nu in volle snelheid langs de ondersteuningskabels naar beneden gleed. De kabelspoorweg trilde en daverde dat horen en zien verging. Hugo drukte zich tegen de balken. Midden in al dit lawaai, had hij het vaag idee dat zij beneden de wolk gekomen waren, waar het landschap terug zichtbaar was.

De kabine vloog met een ongelooflijke snelheid de dood tegemoet. Als in een weerlicht zag de jongeman de afschuwelijke ramp en het uiteindelijk te pletter storten. Dennebomen gleden als pijlen voorbij ter hoogte van het dak. De kabine stak het punt Stone voorbij, waar de kabelspoorweg bijna de grond raakte. Daarop zou de val steiler naar beneden gaan tot aan Falkshill. Reeds boog de kabel naar de diepte.

De vaart van de kabine versnelde. De katrollen spuwden vonken. Hugo sloot de ogen. Plotseling rukte iets hem van de stelling. Een onzichtbare kracht slingerde hem in de ruimte. Hij kliefde door de ijskoude lucht en vond de tijd te denken : « Het is gedaan ! Ik val te pletter ! ». Daarna kwam de schok, een eigenaardig zachte schok. Hij opende de ogen, bewoog het hoofd. Hij zag de lucht en begreep. Hij bevond zich in een smal gat, ongeveer tien voet diep. Moeizaam richtte hij zich op en verscheen aan de oppervlakte. Hij gaf zich gedeeltelijk rekenschap van wat hem overkomen was. Zijn brutale val had hem diep in de zachte sneeuw van het punt Stone gedrukt. Hij knipperde met de ogen en wreef zijn nat aangezicht af. Wat was er van de anderen geworden ? Hij had lust om te schreeuwen, maar de ontroering snoerde hem de keel dicht. Hij gelukte er in overeind te komen en deed enkele stappen. Plotseling deed een stem hem opspringen.

— Hohe ! Hugo !

Hij keerde zich om en stond als aan de grond genageld van verbazing.

Niet ver van daar, op enkele meters boven de grond, hing de kabine stil aan de kabels en door het venster wuifde de wachter energiek met zijn arm.

— Wilcox ! schreeuwde Hugo. Allen in leven ?

Wilcox knikte.

— Allen gered ! Enkele lichte schrammen. Het is een mirakel !

Hugo bleef verbouwereerd staan, de mond wijdopen, terwijl hij al die gezichten achter de bedampte vensters verm moedde. Wilcox toonde hem met trillende vinger de gebroken kabel. Hugo volgde hem met de blik. De kabel scheen zonder einde.

— Kijk ! riep Wilcox uit. Je zal begrijpen ! De kabel draaide zich rond die denneboom, die ontworteld werd. De boom werd vastgeklemd tussen andere bomen van het woud, waardoor de kabine geremd werd, zonder al te grote schokken te ondergaan. Wij ontsnapten op het nippertje.

Hij voegde er aan toe, terwijl zijn stem plots oversloeg :

— Wat jou betreft, beste vriend, ik dacht dat je er aan was !

Als een kind liet hij het hoofd een ogenblik op de armen vallen.

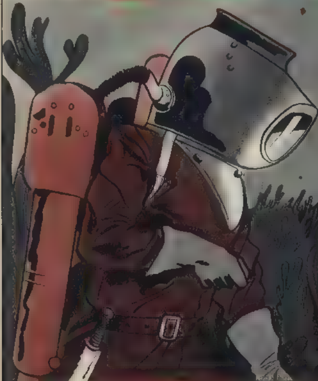
Hugo sloot eindelijk de mond en de ogen gericht op de stalen draad, die in de nevel verdween, viel hij slapjes neer in de sneeuw.

— Ja, zuchtte hij, men kan wel zeggen dat we op het nippertje ontsnapten !

WETENSCHAP EN AVONTUUR

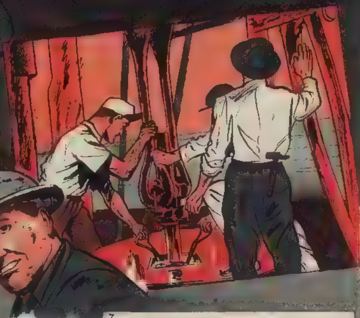
DE DUIKERS

1 DE oceanografische opzoekingen, waarover wij het hadden in ons vorig nummer, luiden ongetwijfeld de verovering in van een nieuw kontinent, het grootste van onze planeet : de diepzeegebieden. De parel en de sponzenvissers hebben nooit vermoed dat zij de voorhoede zouden zijn van deze nieuwe verovering. Thans is de grote rush naar de onderzeese rijkdommen voor goed begonnen. Morgen zullen de mensen zeewier kweken, in aanvulling van de korenvelden.

2 DE Venezuelanen eten nog geen zeewier, maar laten de motoren van hun wagens toch reeds draaien met brandstof, die ze uit de bodem van een meer halen ! Je hebt waarschijnlijk al wel horen spreken van het onderwaterpetroleumveld, dat zich op de bodem van het Maracaïbomeer in Venezuela bevindt ?

De beelden van de drijvende boortorens werden door film en televisie algemeen bekend. Het blijkt, dat niet alleen in Venezuela zwart goud op de zeebodem te vinden is maar ook elders en dat men niet zeer diep zou moeten boren. Men zou alleen maar moeten boren rond de kusten van de kontinenten die omringd zijn door wat men een onderzeese drempel zou kunnen noemen, die niet dieper ligt dan 200 m. Deze « gaanpaden » zijn zeer rijk aan petroleum, en hun oppervlakte bedraagt 30 miljoen km2, d.w.z. dat deze petroleumvelden zo groot zijn als heel Afrika ! Volgens de opzoekingen zouden de petroleumbronnen onder de aarde in het totaal op 90 miljard ton geschat worden, maar de petroleumvoorraden in de randgebieden van de kontinenten worden op 150 miljard ton geraamd !

3 OM deze schattingen met min of meer nauwkeurigheid te kunnen doen, heeft men de zeebodem systematisch moeten prospecteren, en men is er nog niet helemaal mee klaar gekomen, want onvermoeibaar worden de opzoekingen verder gezet aan boord van schepen die uitgerust zijn met ultrasonische opsporingsmachines, onderzeese meettoestellen, microbiologisch duikklokken en vliegtuigen.

Maar de onverzadigbare mens zal zich niet tevreden stellen met zeewier en petroleum. Hij wil ook de bewegingen van de zee beheersen. De waterstanden (hoge en lage tij) zullen eveneens gebruikt worden als krachtbron, en zodoende zullen de « witte steenkool »-voorraden onuitputtelijk worden.

En daarna ? Wel, dan blijven er nog de andere planeten te exploreren. Tenzij de eventuele bewoners van die planeten, er vóór ons zouden aan gedacht hebben, en ons het eerst bezoeken...

Traag trekken onze vrienden door de eindeloze woestijn...

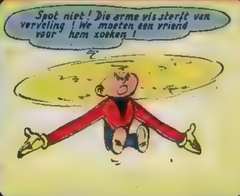
(1) N.V.D.R.: Het zou niet plezant zijn, moest dat nu eens waar zijn, he?...

(Wordt voortgezet.)

Onze tekenfilm voor alle jongens van

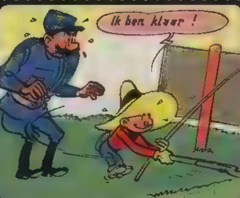

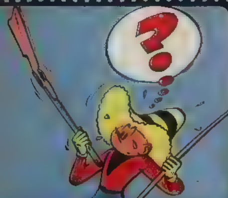

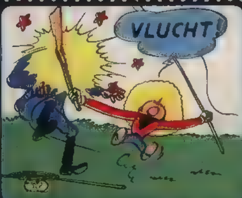

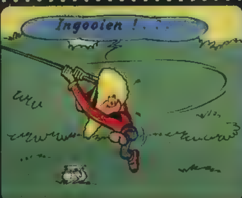

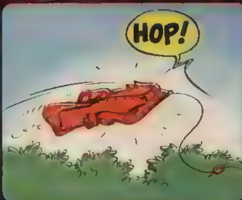

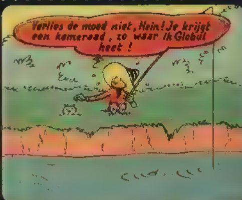
7 tot 77 jaar en... de anderen!

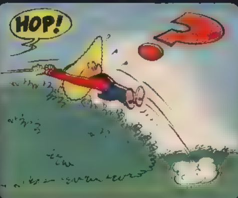

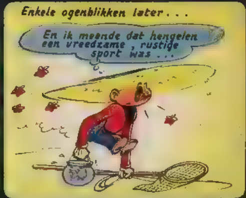

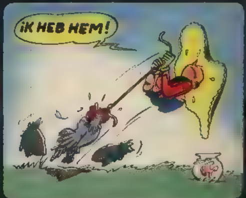

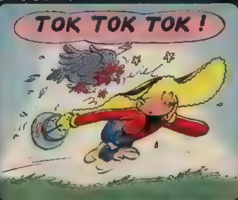

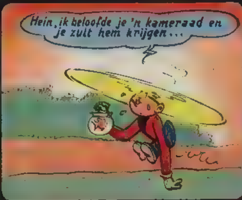

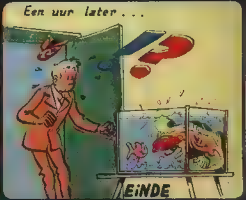

EEN EXCLUSIVITEIT KUIFJE

HALLO, HALLO, HIER LUC VARENNE !

ECHO'S OVER BORDEAUX-PARIJS EN IJSLAND...

BINNEN enkele dagen zullen twee grote sportmanifestaties de liefhebbers van de twee meest geliefde sporttakken in ons land opnieuw begeesteren : Bordeaux-Parijs voor de liefhebbers van de wielersport, België-IJsland voor de entoesiasten van de voetbalsport.

BORDEAUX-PARIJS, ook de « derby van de weg » genoemd, is geen koers zoals de anderen, alleen reeds omwille van de 500 km die wel op een bijzondere wijze « verslonden » worden. De konkurrenten leggen immers het grootste gedeelte van het parcours af achter moto's. Dit jaar wordt zelfs een nieuwigheid ingevoerd : de koers zal nl. volledig achter gangmakers verreden worden !

Destijds verlieten de renners Bordeaux midden in de nacht en moesten twaalf uren rijden, volledig aan zichzelf overgelaten (wat reeds aanmerkelijk de duur van de langste rit van de Ronde van Frankrijk overtreft). Ze vervoegden daarna hun gangmakers die hen, fris en uitgerust, verplichtten het tempo te verhogen ! Het was dan ook slechts op dat ogenblik dat de beslissing in de koers viel.

Ik heb het geluk Georges Ronsse, een van de grootste renners van de fameuse « derby van de weg », als chauffeur te hebben in de Ronde van Frankrijk. Zoals je weet behaalde de Antwerpenaar driemaal de overwinning. Hij spreekt er mij dan ook dikwijls over. Het is me steeds opgevallen hoeveel belang hij hecht aan de « inzinking » die zich bijna onvermijdelijk in de loop van de koers voordoet. Naar het schijnt slaat de « man met de hamer » hard in Bordeaux-Parijs, d.w.z. dat plotseling, dan wanneer alles vlot en gemakkelijk schijnt te verlopen, de benen niet meer meekunnen en de spieren slap worden; hoe harder men op de pedalen duwt, des te minder komt men vooruit, en dat terwijl de anderen, die tot dan toe van een inzinking bespaard bleven, je voorbij flitsen met de glimlach op de lippen. Dat is de slag van de hamer ! Talrijk zijn zij die dit kwaad moment niet kunnen doorbijten en opgeven. Zij echter, die tegen een duwtje kunnen en die vooral geduld kunnen oefenen, rijden door ondanks alles, lopen talrijke minuten vertraging op, maar weten zeer goed dat zij, die voor hen rijden, eveneens aan dergelijke inzinkingen ten prooi kunnen vallen en dat zelfs de grootste achterstand kan ingelopen worden.

Weinig renners voelen zich geroepen voor deze krachtproef en bovendien zijn er weinig konstrukteurs die de enorme kosten van een dergelijk avontuur kunnen dragen.

WAT nu de match België-IJsland betreft, dit is de tweede in de reeks schiftingswedstrijden voor de wereldbeker. De IJslanders zijn ons volstrekt onbekend. Niemand weet of zij goede of slechte voetballers zijn. Eén ding is zeker : het zijn nieuwelingen in de competitie. Normaal zouden zij zwaar moeten geslagen worden. Ik zou echter niet hetzelfde durven beweren voor de terugwedstrijd, die in september a.s. te Reikjavik zal gespeeld worden. Deze match zal immers midden in de winter betwist worden in deze noordelijke streek, en onze Rode Duivels lopen de kans de match op schaatsen te moeten spelen ! In elk geval zullen onze tegenstanders hetzelfde ongemak ondervinden, vermits ze bij ons komen spelen in de maand juni. Hun vijand is immers de warmte !

SCHUD HET UIT JE MOUW

DOOR

Professor Ricardo

VERMENIGVULDIGEN IS KINDERSPEL !

NEEM een vel karton van 25 cm x 24 cm (fig. 1). Plooi het dubbel, ten einde een dubbele rechthoek van 25 cm x 12 cm te bekomen (fig. 2), die, na links en bovenaan met plaklint te zijn dichtgemaakt, zich als een gesloten omslag zal voordoen, geopend aan de rechterzijde. Aan deze zijde breng je in het karton een kleine inkerving aan met de schaar, zodat we de inhoud, die we er weldra zullen insteken, gemakkelijk kunnen uithalen (fig. 3).

Laten wij echter de linker- en de bovenzijde voorlopig nog niet dichtkleven met ons plaklint. Wij moeten immers vooraf de zijde bewerken die als oppervlakte voor ons apparaat dienst moet doen. Wij brengen er kleine, ronde gaatjes in aan — hetzij met een pennemes, hetzij, wat nog beter is, met een perforator — op de plaatsen aangeduid in onze figuur 4 (één bovenaan, afgezonderd, dan negen andere in lijn een weinig lager).

Schrijf dan met Chinese inkt alle lijnen, cijfers en tekens neer op dezelfde zijde, zoals ze in onze figuur 4 voorkomen. Zodra dit gedaan is, mag de linker- en de bovenzijde dichtgekleefd worden en zo hebben wij het omslag klaar !

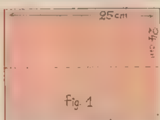
Nu moet een kaart vervaardigd worden uit een lichter karton, die PRECIES dezelfde afmetingen heeft als de binnenzijde van dit omslag, zodat zij gemakkelijk daarin over en weer kan schuiven zonder nochtans te veel naar links of rechts te kunnen bewegen. Wij schuiven deze kaart in het omslag, langs de ingekerfde opening van rechts, maar niet verder dan tot aan het bovenste gaatje dat wij zo even in het omslag hebben aangebracht. De kaart dient slechts enkele millimeter voorbij dit gaatje te worden geschoven. Dan schrijven wij op de kaart doorheen het gaatje het cijfer 10, steeds met Chinese inkt, vervolgens doorheen de negen andere gaatjes in neerdalende lijn de volgende cijfers, van boven naar beneden : 20, 30, 40, 50, 60, 70, ■ en 90.

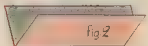
Zodra de inkt goed droog is, duw je de kaart enkele millimeter dieper in het omslag en herbegin je de voorgaande bewerking, doch schrijf nu doorheen het bovenste afgezonderd gaatje het cijfer 9, en in de negen gaatjes de veelvouden van 9, d.w.z. 18, 27, 36, 45, 54, 63, 72, 81, 90.

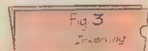
Je zal reeds begrepen hebben dat het volstaat dezelfde bewerking te herhalen voor het cijfer 8 en zijn veelvouden, voor 7 en zijn veelvouden, enz... tot en met 2 en zijn veelvouden, waarbij telkens de kaart enkele millimeter verder in het omslag geduwd wordt.

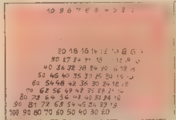
Wanneer je dan de kaart volledig terug uit het omslag trekt, dient zij zich voor te doen zoals onze figuur 5 aanduidt.

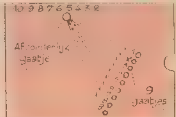
Het zal een kinderspel zijn de uitslag van een vermenigvuldiging te vinden, dank zij dit origineel systeem !

KUIFJE vertelt je...

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS — GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

HET RIJK VAN KAREL DE GROTE

DE geschiedenis van Karel de Grote werd geschreven voor Einhard en Alcwin, of Alcuinus, die in de onmiddellijke omgeving van de keizer leefden. Zij hebben ieder een « Vita Karoli » op hun aktief. In een van deze oude kronijken leest men dat hij « magnus bello » was, groot in de oorlog, en « major pace », groter nog in de vrede. Karel de Grote was niet alleen een groot veroveraar, maar ook een puik organisator en dit laatste was zeer belangrijk, gezien de uitgestrektheid van zijn rijk.

1. - DE MEIVELDEN

KAREL DE GROTE eerbiedigde de zeden en gebruiken van de verschillende volkeren die hij had onderworpen. Hij vaardigde ook wetten uit, de zg. **kapitulariën** die opgesteld werden tijdens de vergaderingen die iedere lente werden gehouden en **Meivelden** heetten. Deze « hoge vergadering », samengesteld uit geestelijken, krijgers, de paladijnen van Karel, plaatselijke ambtenaren en soms zelfs de boeren uit de streek, werd voorgezeten door de keizer zelf.

2. - GRAVEN EN MARKGRAVEN

Het grote rijk werd verdeeld in gouwen of « pagi » en de administratie ervan toevertrouwd aan graven. Deze graven spraken recht, inden de belastingen en lichtten de troepen. De gouwen aan de grenzen waren markgraafschappen, bv. dit van Barcelona en dit van de Ostmark of Oostenrijk. Zij werden bestuurd door een markgraaf die machtiger was dan een graaf. Om machtsmisbruik tegen te gaan, stuurde Karel de Grote zijn toezichters of **« missi dominici »**, « gezanten van de meester », uit. Ze waren steeds met z'n tweeën, een edelman en een bisschop. De « missi dominici » waren gevreesd in het rijk!

3. - SCHRIJVEN KON HIJ NIET...

KAREL DE GROTE stichtte scholen. Zij werden meestal geleid door monniken en het gebeurde dat de keizer er onverwacht een kijkje kwam nemen tot schrik van de slechte leerlingen! In die scholen leerde men zingen, lezen en schrijven. Niet om het even hoe schrijven, maar mooi en duidelijk. De calligrafen van de kloosters schreven de werken uit de Oudheid over en verluchtten ze met fraaie miniaturen. Het is dank zij hun werk, dat heel wat waardevolle teksten uit de Oudheid voor het nageslacht bewaard bleven. Karel de Grote zelf slaagde er, ondanks het feit dat hij zich veel moeite getroostte, nooit in fatsoenlijk te schrijven.

4. - DE PALEISSCHOOL

TE Aken, waar hij verbleef, stichtte Karel de Grote een soort van universiteit of academie die de « paleisschool » werd geheten. De geleerden uit die tijd konden aldaar van gedachten wisselen over de dingen die hen interesseren: sterrekunde, teologie, spraakkunst en dialectiek. Een van de bewerkers van wat men later de « Karolingische Renaissance » zou noemen, was Alcwin van York. Later werd hij abt van een beroemd klooster bij Tours.

5. - AKEN

KAREL DE GROTE stierf te Aken, in 814, toen hij 72 jaar oud was. Vele legenden werden geweven rond de gestalte van de keizer en zijn standbeeld prijkt in het hartje van zijn lievelingsstad Aken. De grootheid van Karel, koning van de Franken, bestond daarin dat hij een christen Europa maakte. Jammer genoeg viel dit rijk na zijn dood weer uiteen.

(Wordt voortgezet.)

DE MUUR VAN

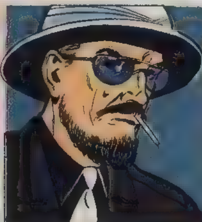
TEKST EN TEKENINGEN DOOR ALBERT WEINBERG

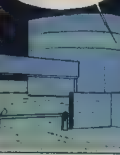

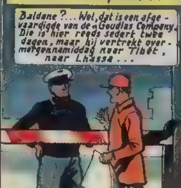

DE STILTE

Yves heeft een gesprek tussen twee verdachte kerels afgeluisterd. Maar hij weet nog niet genoeg...

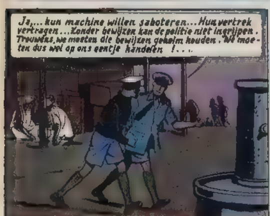

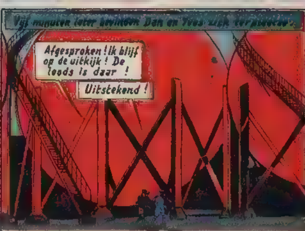

Wie houdt van avontuur en mysterie, leze onverwijld het album van A. Weinberg « De Blauwe Driehoek ».

(Wordt voortgezet.)

HET was een jonge vrouw die ongeveer dertig jaar kon zijn. Ze was tenger, bleek en mooi. De vermoeidheid stond op haar gelaat te lezen. Ze had brede, blauwe kringen onder de ogen en het rode stof van de weg had op haar voorhoofd en wangen een vreemd masker gelegd, waarin zweetdruppels heldere groeven trokken. Haar kortgeknipt haar en het vuur dat brandde in haar blik gaven haar een beslist, bijna heerszuchtig allure.

ZIJ streek haar verkreukte kleren glad en de administrateur stelde Teddy Howard en Jim Lewis aan haar voor.

— Jim Lewis, zo voegde hij er aan toe, is de gids waarover ik u gesproken heb. Het is de beste jager van de streek... Claire Duval !

Jimmy drukte de kleine blanke hand die hem werd toegestoken. Een vraag lag hem op de lippen, maar reeds zei de jonge vrouw :

— Ik ben de vrouw van Jacques Duval, de prospector. Herinnert u zich Jacques Duval nog, mijnheer Lewis ? Mijnheer de administrateur heeft me gezegd dat u de laatste blanke bent, die Jacques levend zag, vooraleer hij verdween...

De jager knikte bevestigend.

— Mijn man is nu sedert tien maanden verdwenen maar ik weiger te geloven dat hij dood is.

Jimmy wou iets zeggen, maar zij sneed hem het woord af.

— Alles wat u mij zeggen kan, mijnheer, heeft de administrateurs reeds gezegd. Mijn besluit staat vast. Ik wens niet langer in die vreselijke twijfel te leven. Hoe wreed ze ook moge wezen, ik verkies de waarheid. En vermits niemand de waarheid kent, niemand mij iets kan zeggen, ga ik zelf mijn man zoeken.

Het monster van de WAMBUTIS

EEN ROMAN VAN MICHEL PHILIPPE GEILLUSTREERD DOOR REF

Howard kon er Jim Lewis, een jager op groot wild, toe bewegen met hem de equatoriale jungle van Afrika in te trekken om een onbekend dier te zoeken. Ze krijgen het bezoek van een jonge vrouw...

2. - VERTREK NAAR HET ONBEKENDE

Jimmy keek verbaasd op en wilde protesteren, maar zij sneed hem een tweede maal het woord af. Haar gelaatstrekken werden hard en in haar ogen lag een koortsachtige glans.

— Tracht me niet van mijn voornemen af te brengen, zei ze. Ik herhaal het u, mijnheer de administrateur heeft me daaromtrent reeds alles gezegd. Ik vertrek ! Ik vertrek alleen als het moet. Ik kom u vragen mijn gids te zijn. Ik heb links en rechts inlichtingen genomen en alle blanken die ik hier ontmoet heb, hebben mij bevestigd dat u de enige man bent die bekwaam is om het spoor van mijn man te vinden. Ik heb alles wat ik had verkocht om dit onderzoek te kunnen instellen. Ik heb wat geld, uw prijs is de mijne.

Ze had dit alles ietwat hortend gezegd, alsof ze vreesde dat men haar ieder ogenblik zou onderbreken. Jimmy had medelijden met haar. Hij nam haar hand en leidde haar naar de veranda.

— Wij kunnen over dit alles nog eens praten. Kom mee om u op te frissen en iets te eten. U hebt de stad gistermogen verlaten en u bent beslist uitgehongerd.

Claire Duval volgde gewillig. Achter haar rug maakte de administrateur grote gebaren, waarmee hij te kennen gaf dat hij tegenover zoveel beslistheid niet was opgewassen. Hij had het opgegeven die jonge dame van haar besluit te doen afzien. Zij hield voet bij stek en ten slotte had hij er in toegestemd haar naar de gids te leiden in de stille hoop, dat hij in Jimmy een bondgenoot zou vinden, die mevrouw Duval tot andere gevoelens zou kunnen bewegen.

De boys leidden de jonge vrouw naar een logeerkamer en Jimmy zorgde er voor dat de administrateur, die ook moe was, zich opfrissen kon. Een half uur later zaten ze beiden voor een stuk koude kip en een mandje exotisch fruit. Claire Duval had een wit kleed aangetrokken, dat ietwat verkreukt was omdat het te lang in haar ijzeren reiskoffer was verpakt geweest. Zij weigerde iets te eten. Er was slechts één ding wat haar interesseerde en dat was, of de gids er in toestemde met haar mee te gaan ?

— U hebt mij daarstraks geen antwoord gegeven, zei ze. Mijnheer de administrateur vertelde me dat u waarschijnlijk naar de streek vertrok, waar mijn man is verdwenen. Wilt u mij meenemen ?

Haar stem werd klein, ze brak haast, en de tranen die ze ten koste van een grote zelfbeheersing zo lang had weerhouden, parelden langs haar lange wimpers. Jimmy schudde het hoofd.

— Dat ware zelfmoord, mevrouw, en ik zou een moordenaar zijn indien ik u toeliet die dwaasheid te begaan. Zelfs een man heeft weinig kans heelhuids uit dat avontuur te komen. Voor een vrouw is het...

— Neemt u me mee ja of neen?

— Ik zweer u dat ik het onmogelijk zal doen om het spoor van uw man terug te vinden, maar...

— Neemt u me mee ? herhaalde ze en ditmaal scherper.

— Neen ! zei Jimmy rustig.

Er viel een drukkende stilte. De zwijgende getuigen van dit toneel, de administrateur en Howard, voelden zich op hun ongemak. Ze wisten niet welke houding ze moesten aannemen. De jonge vrouw keek Jimmy uitdagend en half spottend aan.

— Goed ! zei ze. Dan organiseer ik zelf een safari en vertrek alleen. Ze snikte en de tranen rolden over haar wangen.

— Ik wens niet langer hier te blijven. Ik heb hier niets meer te zoeken.

Ze stond op.

— Maar, ik bid u, mevrouw... stamelde de administrateur.

De man zag rood, zweette en bette het voorhoofd met een grote kaki zakdoek.

— Mijn vriend Lewis kent de problemen en het is daarom dat hij tracht u van die dwaasheid af te brengen... Ik... ik... Verplicht me niet uw expedidie te verbieden...

Claire Duval richtte het hoofd op.

— Denkt u werkelijk dat u me kunt verbieden die expeditie te ondernemen ? Indien u me laat uitwijzen, kom ik klandestien

terug. Geef uw inboorlingen het verbod met me mee te gaan, dan vertrek ik alleen. Niets of niemand zal mij kunnen weerhouden. U zult dan gewetenswroeging hebben omdat u me niet hebt geholpen !

Ze zag wit van woede en ze deed een poging om het zenuwachtig trillen van haar handen te beheersen, door de palmen tegen elkaar te drukken.

— U verdient een pak slaag ! zei Jimmy op ijskoude toon. Maar dat zou de zaak al niet beter weten, want ik denk dat u gek genoeg is om het plan dat u in het hoofd hebt uit te voeren. Door te trachten u van dit dwaas plan af te houden, zou ik u de kans geven een nog grotere dwaasheid te begaan. Ik neem u dus mee omdat ik niet anders kan en omdat ik [illegible] voor zelfmoord wil behoeden. Ik neem deze verantwoordelijkheid tegen mijn wil, denk daaraan. Ik hoop trouwens dat u heel spoedig zult gebroken zijn door koorts en vermoeidheid en dat ik [illegible] reeds na enkele etappen zal kunnen naar huis sturen, in de overtuiging dat u het bed niet zult kunnen verlaten voor mijn terugkeer !

Een triomfantelijk lachje verhelderde het fijne en fiere gelaat van Claire Duval. Zonder verpinken doorstond ze de van woede fonkelende blikken van Jimmy.

— Dan zijn we akkoord ! antwoordde ze spottend.

— Ga slapen. Want u zult spoedig al uw energie nodig hebben !

Alsof de jonge vrouw plotseling uit zijn gezichtsveld was verdwenen, begon Jimmy zijn pijp te stoppen. Woedend verplette hij de tabak onder zijn duim. Claire Duval reikte de administrateur de hand. Deze zuchtte en draaide op en neer op zijn stoel alsof hij op hete kolen zat. Hij hoestte, opende twee of drie keer de mond, maar kon er niet toe besluiten iets te zeggen. Hij zag er uit als een vis die plotseling op het droge werd getrokken.

Claire Duval groette Howard gaf Jimmy een stijf hoofdknikje en verdween in de schaduw van een van de deuren, die toegang gaf tot de veranda.

***

TIJDENS de tien dagen die volgden werd er intensief en koortsachtig gewerkt. Tussen de jager en Claire Duval heerste dezelfde spanning. Zij spraken tot elkaar wanneer dit hoogst nodig was en het kwesties waren die de organisatie van de safari betroffen. Jimmy drong op spoed aan. Dit ongeduld belette hem echter niet alles te voorzien en alles te kontroleren. Hij waakte over het geringste detail, koos zelf de dragers, verdeelde het gewicht en kontroleerde of alles wel goed en degelijk ingepakt was en of de vracht ook goed in evenwicht bleef. Hij wou aan niemand de zorg toevertrouwen de geweren en de pistolen te kiezen, die de blanken van de karavaan zouden meenemen. Eindelijk liet hij tussen de vele pakken ook nog een zak zout plaatsen en de kralens en goedkope sieraden, waarmee hij de Wambutis tot zachtere gevoelens wou brengen. Daar hij er van overtuigd was, dat de dragers reeds voor het vertrek zouden deserteren indien ze de bestemming van de expeditie kenden, wachtte hij er zich wel voor hen in te lichten. Hij slaagde er in nauwkeurige gegevens omtrent de streek waar ze naartoe gingen te ontwijken. Het fatalisme en de natuurlijke onbezorgdheid van de negers, vergemakkelijkten deze taak.

Eindelijk was alles klaar...

Op een morgen toen de hemel in het oosten klaarde, verliet de safari het kamp. Er waren drie blanken en vijftig dragers aangevoerd door een kapita. Over een smal pad, dat langs enorme boomstammen omrankt van lianen slingerde trok de karavaan in de wildernis. Het pad was weldra nog slechts een wegel die nauwelijks zichtbaar was. Daarboven hing een dicht bladerdak en een vochtige hitte steeg van de natte grond op. Slechts nu en dan brak een fijne zonnestraal doorheen het dichte loof en verlichtte het schemerduister. De reizigers waren thans de gevangenen van het schrikaanjagend equatoriaal oerwoud...

Volgende week :

DE GEVANGENEN VAN HET OERWOUD

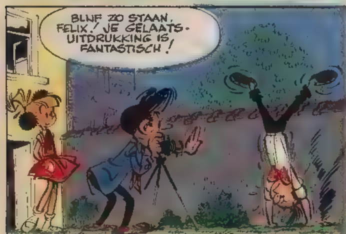
Ton en Tinneke

DOOR Franquin

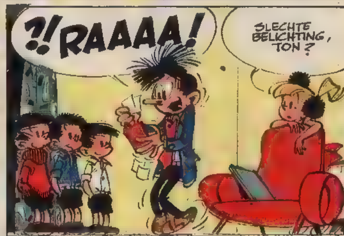

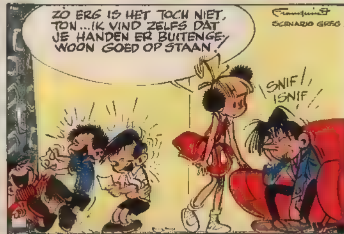

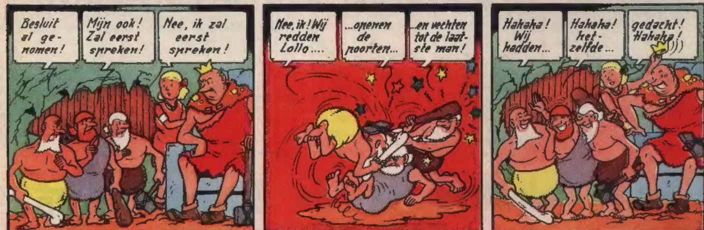
De GROENE SPLINTER

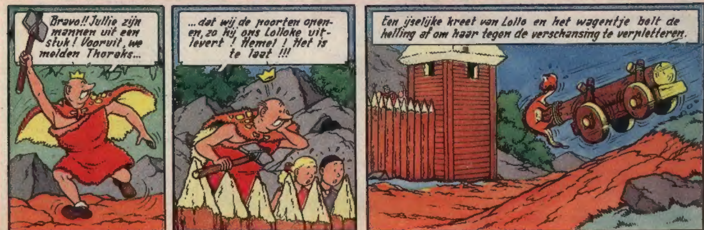
TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik is klaar voor de aanval... Maar plotseling vallen zijn ogen op een zéér gevaarlijk tuig...

(Wordt voortgezet.)

VERWONDERD

DEZE buitengewone foto werd genomen tijdens de paardenwedstrijd van Sandown Park, op het ogenblik dat de deelnemers van de Barclay Steeple-chase de laatste hindernis overschreden. Court Yard en zijn jockey P. Wigham schijnen waarlijk verrast, mekaar uit zo'n ongewone gezichtshoek te zien!

DE POS

WEG MET HET BIER!

EEN Duitser met name Kleine had een uitgesproken voorliefde voor het blonde bier, en tot overmaat van ramp had hij steeds dorst!...

Maar de echtgenote van Herr Kleine, Frau Friedelina, hield niet veel van het veelvuldig bierverbruik van haar wederhelft. Op zeker dag volgde zij hem bijna op de voet, toen hij zich weer naar zijn « Bierstube » begaf. Ze beloerde hem dòor het venster, en op het ogenblik dat hij een glas wou aan zijn lippen brengen met een voldaan glimlachje, schouderde ze het geweer dat ze had meegebracht, mikte en schoot! De kogel vloog door de ruit, en deed het glas in duizend stukken vliegen. Als bij wonder liep Herr Kleine niet de minste verwonding op. Maar de Duitse politie vond het geen grap, en Frau Kleine werd opgeleid. Het vervolg van de geschiedenis vertelt ons niet, of Herr Kleine nu geheelonthouder is geworden, ofwel of hij zich weer aan 't drinken heeft gezet om zijn emoties te verdrinken.

ONGELOOFLIJK E

ZE ETEN SLECHT EN S

HET dieet is in de mode. Indien je dit barbaars woord nog niet kent, volstaat het te weten dat het de kunst is van het... eten! Het leert ons wat we moeten doen, om in goede gezondheid te verkeren: zóveel vitaminen, zóveel proteïnes, zóveel minerale zouten, enz... In één woord, alles is zo haarfijn berekend, dat het dieet onze maaltijden bijna herleidt tot farmaceutische formules.

De aanhangers van de dieetteorie kregen in Afrika echter een zware tegenslag te verduren. Hun teorieën worden in de grond geboord door... de Bantoenegers. Deze Afrikaanse negers houden met geen enkele

EEN LICHTEND UURWERK

DE Zwitsers zijn fier! Ze hebben weer wat nieuws gevonden op het gebied van uurwerkkonstruktie, waar zij de meesters in zijn, nl. een armbanduurwerk waarvan de wijzerplaat verlicht wordt door een klein lampje!

SCHANDAAL AAN DE UNIVERSITEIT

ENKELE tijd geleden stond heel de Amerikaanse Colgate-universiteit op stelten. Men had nl. vastgesteld dat er een ei gestolen was. Ho, niet het eerste het beste eitje, maar een buitengewoon ei, dat 15 cm lang was en 6 cm breed, en in 1923 uit de Gobiwoestijn was overgebracht naar de States. Een belangrijk detail: dit ei werd gelegd door een dinosaurus, nu ongeveer 70 miljoen jaren geleden... In één woord: een eerbiedwaardig voorwerp! De dief moet berouw gekregen hebben, en het ei boezemde hem op de duur zóveel eerbied in, dat hij het 's nachts ging terug bezorgen... op het grasveld voor een kerk van Hamilton, waar het ontdekt werd door de koster. Deze kreeg bijna een hartkrisis, toen hij vernam dat het « eitje » verzekerd was voor 10.000 dollar (500.000 F.)!

Polochon in de Pampas

EEN VERHAAL AANGEBODEN DOOR **GOVERNOR** GETEKEND DOOR BERCK

(Wordt voortgezet.)

tiljon

TOCH WAAR !

...LLEN HET TOCH GOED !

van de algemeen aanvaarde regels inzake voeding rekening, en ze stellen het nochtans ZEER GOED ! Alhoewel hun voedingsrantsoen veel te weinig calcium en proteïnen bevat, kennen de Bantoes noch kanker, noch hartziekten en zijn de Bantoekinderen véél gezonder dan de Amerikaanse kinderen. Bij de Bantoes komt zelden tandbederf voor, en hun beenderen zijn sterker. En dit, alhoewel bijna geen vitaminen D in hun voeding voorkomt ! De Amerikaanse dieetentousiasten weten niet hoe ze dit feit, dat heel hun teorie komt ondermijnen, moeten verklaren !

ANTWOORD OP DE TEST VAN DE WEEK

BEN JE EEN WILDEBRAS ?

10 JA : Wel, jij bent een echte wildebras ! Meen je niet, dat het hoog tijd is om wat zoorzichtiger te worden ?

VAN 7 TOT 9 JA : Het is toch wel vreemd, dat er zoveel jongens zijn die denken, wanneer ze niet vol schrammen en builen van de school naar huis komen, dat ze dan geen échte jongens zijn !

VAN 4 TOT 6 JA : Je weet nog niet goed wat orde, stilte en vrede is. Pas beter op de voorwerpen die men je toevertrouwd !

Van 1 TOT 3 JA : Zoals eenieder van ons heb je goede en slechte dagen, en niemand mag er fier op gaan nooit wat gebroken te hebben uit verstrooidheid of onhandigheid !

0 JA : Jij bent zeer zorgzaam en voorzichtig. Dat is zeer goed !

STEMT VOOR X !

V.d.

DE Duitsers hebben een eigenaardige machine ontdekt, die voorbestemd is om de kiescampagnes te beïnvloeden. Dit elektronisch toestel kreeg de naam « Shoky » en wordt boven op de schoorstenen van de fabrieken geplaatst. De rook die uit de schoorstenen komt, schrijft dan in de hemel de slogans die men wenst !

31 TOCHTJES NAAR DE MAAN

TERWIJL de « Delta Romeo » zich van niets bewust, ergens tussen Djakarta en Colombo voortzoemde, werd in zijn « uittreksel van de burgerlijke stand » op Schiphol dik onderstreept het cijfer 25.000 ingevuld. En daarmede was officieel geboekstaafd dat de PH-LDR « Pontianak » – in luchtvaartjargon kortweg Delta Romeo — als eerste van de 84 K.L.M. vliegtuigen de 25.000 vlieguren volmaakte. Tijdens die uren moet de slanke Constellation ruwweg 12 miljoen kilometers hebben afgelegd, dat komt neer op 300 trips rond de aardbol of 31 tochtjes naar de maan.

De Pontianak, die in 1947 in dienst werd genomen en die als eerste vliegtuig in de historie van de K.L.M. de 25.000 vlieguren volmaakte, heeft zich in zijn tien levensjaren bijzonder ijverig getoond. Houdt men de acht-urige werkdag aan, dan heeft hij niet minder dan 312 van die dagen per jaar gemaakt, eerst op de New York-, daarna op de Verre Oosten-route.

WAT EEN RAMP !

ALVORENS een nieuw boek te schrijven heeft de bekende Belgische politieromanschrijver Georges Simenon de gewoonte een nauwkeurige fysische en morele beschrijving te maken van ieder belangrijk personage. Elke held heeft recht op een briefomslag, in dewelke zijn beschrijving wordt gestoken. Op het omslag staat dan de naam en het (ingebeeld) adres van het personage genoteerd. Op zekere morgen vond de meid van mijnheer Simenon zo'n heel stel brieven op het bureau van haar baas, en zij dacht dat het allemaal brieven waren die moesten verstuurd worden. Ze kleefde er postzegels op, en droeg ze naar de post ! Stel je voor hoe rampzalig de ongelukkige romanschrijver zich voelde, toen hij dit nieuws vernam, waardoor zijn werk van weken werd ongedaan gemaakt...

Niemand weet wat er van de brieven geworden is. Maar men kan zich inbeelden welk gezicht de mensen hebben getrokken, die zo'n brief in handen hebben gekregen, en die misschien dachten dat het een beschrijving was van hun eigen persoontje !...

Nieuwigheid te NEW YORK

DE burgers van de grootste stad ter wereld krijgen binnenkort een nieuwigheid, die in alle Europese steden sinds jaren tot de gevestigde traditie behoort : telefooncellen op de straat. Tot nog toe waren de inwoners van New York, die een telefoontje moesten geven wanneer ze zich buiten hun kantoor of hun woning bevonden, verplicht om het eerste het beste restaurant of winkel binnen te lopen...

GANZEN ALS WAAKHONDEN

DE Britse troepen, die op Malakka de terroristen bestrijden, hebben teruggegrepen naar de oude Romeinse metode en gebruiken ganzen als waakhonden.

Toestellen van de R.A.F. hebben in verschillende versterkte plaatsen ganzen gedropt omdat deze dieren de aanwezigheid van aanvallers veel vlugger dan honden te kennen geven.

Het weekblad « KUIFJE » : 12e jaargang. Lombard Uitgaven. Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R. : 1909.16. — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk :* De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. — KUIFJE-Holland : Singel 353, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 655.389 — *Abonnement : 5 fl. per kwartaal.*

NEDERLAND : 60 cent. - CANADA en de USA : 15 Cents.
BELGISCH CONGO en het buitenland : 10 F.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Congo : KUIFJE CONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.C.)
Frankrijk : DARGAUD S. A., 60, Chaussée d'Antin, Paris IXe.
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada en U.S.A. : PERIODICA inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué)

ABONNEMENTSTARIEF

	België	*Belg. Congo en buitenland*	*Canada en Ver. Staten*
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

Oplage gekontroleerd door Devea.

Publiciteit : PUBLI-Art

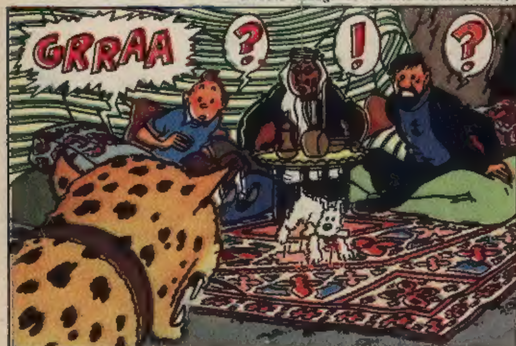
30-5-57

DE AVONTUREN VAN KUIFJE

COKES IN STOCK

DOOR HERGÉ

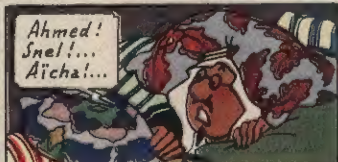
Bobbie slaagt er in het been te ontfutselen van de guepard van de emir...

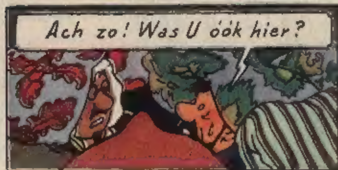

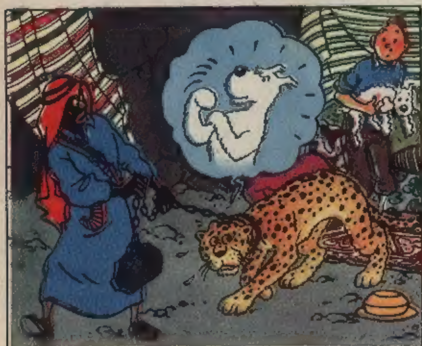

(Wordt voortgezet.)